

BELGISCHE SENAAT

VERGADERING VAN 31 MAART 1927

Wetsvoorstel houdende wijziging der wetten tot verhooging van de jaanwedden der magistratuur wat betreft de vrederechters.

TOELICHTING

De wetsbepalingen tot regeling van de wedden der magistraten huldigen het beginsel van periodieke verhoogingen en van haar bestendigen aard, welke de mutaties ook wezen die den magistraat te beurt vallen.

Dit beginsel is algemeen : het is zelfs van toepassing op de referendarissen bij de rechtbanken van koophandel die lid worden van de burgerlijke rechtbanken, alsook op de titularissen van rechterlijke ambten in de Kolonie, die magistraat worden in het Moederland.

Dit beginsel kent slechts twee uitzonderingen : zij slaan op den vrederechter die tot rechter in of substituut bij een rechtbank van eersten aanleg wordt bevorderd, en op den Raadsheer bij het Hof van beroep die lid wordt van het Hof van cassatie.

Deze laatste uitzondering is er echter een meer in schijn dan in werkelijkheid, daar de betrekkelijk flinke weddeverhoging die de Raadsheeren bij het Hof van cassatie genieten, ruimschoots het verlies vergoedt van de voordeelen aan de periodieke verhoogingen verbonden.

Alleen de vrederechters blijven nog uitgesloten.

Waarop steunt deze uitzondering? Sommigen schrijven haar toe aan de specialiseering van het ambt van kantonnaal magistraat en aan de gepastheid

deze magistraten niet naar een andere rechtbank te doen overgaan.

Zelfs zoo dit argument vroeger eenige waardemocht hebben gehad, blijft thans hiervan niet veel meer over sedert ambtenaren, die heel wat meer gespecialiseerd zijn (referendarissen en koloniale), de voordeelen der wet genieten.

Wie ziet trouwens niet in dat, zoo deze specialiseering in beginsel wenschelijk is, de Regeering daarmede rekening dient te houden in de benoemingen en dat het niet billijk is dat, wanneer zij een vrederechter tot lid eener rechtbank wil bevorderen, dit geschiede ten nadeele van dezen magistraat en van zijne toekomst.

De geldelijke sanctie — want het is een echte sanctie — van het verlies van dienstouderdom is dus niet goed te praten en loopt soms uit op beslist onrechtvaardige gevolgen, vooral sedert de wedderegeling, die de belanghebbenden niet konden voorzien op het oogeblik hunner mutatie.

Eene wijziging is dus geboden en ons wetsvoorstel heeft voor doel een ongelijkheid te doen verdwijnen die niet te rechtvaardigen is.

C. MAGNETTE.

Proposition de Loi.

ARTICLE UNIQUE.

L'article 1er de la loi du 21 juillet 1899, modifiée par celles du 15 novembre 1918, 31 juillet 1920 et 6 mars 1925, est modifié comme suit :

« Les mots « aux juges de paix » sont ajoutés dans le n° II après les mots « près des mêmes tribunaux ».

» La fin du même article n° II est supprimée depuis les mots « aux juges » de paix après chaque période... ».

C. MAGNETTE,
P. TSCHOFFEN,
A. DESWARTE.

Wetsvoorstel.

EENIG ARTIKEL.

Het eerste artikel der wet van 21 Juli 1899, gewijzigd bij de wetten van 15 November 1918, 31 Juli 1920 en 6 Maart 1925, wordt gewijzigd als volgt :

« De woorden « aan de vrederechters » worden ingevoegd, in n^r II, na de woorden « bij dezelfde rechtbanken ».

» Het slot van dit artikel n^r II, valt weg vanaf de woorden « aan de vrede- » rechters, na elk tijdperk... ».